

[Justitsministeren.]

har ikke tænkt mig nogen Art af Mistillid eller Mistæneliggørelse her, men jeg er meget villig til at formulere Forslaget saaledes, at enhver Frygt herfor maa falde bort.

Det ærede Medlem Hr. Victor Pürschel var meget utilfreds med Navnet „Appelretten“. Det forbavser mig, at et æret Medlem med en saa sprælsk Fantasi, som det ærede Medlem i øvrigt er i Besiddelse af, ikke er i Stand til at finde noget andet passende Navn. Han klagede over det Navn, han i og for sig selv syntes om, nemlig „Klageretten“, det duede heller ikke. Det har jeg for øvrigt heller ikke hørt nævne i det Samraad, jeg har haft med Udvalget. I øvrigt kunde jeg have lagt mit gode Hoved i Blød sammen med det ærede Medlem Hr. Victor Pürschel, saa havde vi maaske fundet et Udtryk, som, selv om det ikke var dansk, ikke foranledigede nogen Misforstaaelse. Nu synes jeg, det er lovlig sent.

Maa jeg sige til det ærede Medlem Hr. Victor Pürschel, at der var jo for mig ingen Grund til efter den af Justitsministeriet foreslaaede oprindelige Sammensætning af Retten at dele denne i to Afdelinger. Det kom jo ganske naturligt frem paa Grund af Diskussionen i Udvalget. Det ærede Medlem sagde dernæst: Hvad skal vi med denne Appelret, naar alle de store Sager ender ved Højesteret? Nu bliver det pludselig alle de store Sager; ved andre Lejligheder er der næsten ingen Sager, der kommer for denne Ret. Men lad os holde os til, at der kommer enkelte store Sager. Jeg vil dog gerne spørge det ærede Medlem Hr. Victor Pürschel: Skulde vi virkelig, naar vi ikke mener, at vi kan bevare den nuværende Ordning, bruge Højesteret til alle mindre væsentlige Klager over en Dommers Optræden som Tjenestemand? Det vilde jeg finde ganske urimeligt. I øvrigt er dette jo ingen Førstehandling, og ved første Behandling har jeg gjort Rede for det — det fylder ikke mindre end 5—6 Sider i den Pjece, der er omtalt —, hvorfor vi skulde have denne Appelret. Det ærede Medlem siger dernæst: med hvilket Formaal skaber man denne Særret over for mistænkte Dommere? Det er da et mærkeligt Udtryk. Vil det ærede Medlem da foretrække, at Dommere qua Tjenestemænd ligestilles med alle andre Tjenestemænd?

Det vil han jo ikke, skønt der i og for sig kunde være en Rimelighed deri paa Forhaand; naar en Dommer optræder som Tjenestemand, maa han behandles som Tjenestemand. Det, som skal respekteres, er Dommen, det er den dømmende Myndighed. Men det har man ikke villet, og naar man ikke vil lade disse Tjenestemænd falde ind under Tjenestemandsløven, og der i øvrigt er Grund til at kritisere den nuværende Ordning, ja, saa har jeg ikke kunnet finde noget bedre end dette Forslag om Appelretten, og det faar da ogsaa efterhaanden Tilslutning fra flere og flere Sider.

Det mest interessante i det ærede Medlems Udtalelser var hans Bemærkninger om Genoptagelse. Han sagde herunder meget rigtigt og navnlig bl. a., at efter hans Mening burde der være en Bestemmelse om, at den i Ændringsforslag Nr. 9 hjemlede Adgang til Genoptagelse, skulde benyttes snarest muligt. Ja, det er muligt, at der burde være en saadan Bestemmelse. Jeg tror dog ikke, at det vilde være videre praktisk, men jeg vilde ikke have modsat mig det, hvis det udtrykkeligt var blevet sagt.

Med Hensyn til Ændringsforslag Nr. 9, altsaa Spørgsmaalet om Genoptagelse af Sager, naar der i øvrigt foreligger særlige Omstændigheder, der gør det overvejende sandsynligt, at de foreliggende Bevisligheder ikke har været rigtigt bedømt, saa kan man selvfølgelig i høj Grad kritisere en saadan Bestemmelse, og man kan navnlig kritisere den i Forbindelse med det Retsplejesystem, vi efterhaanden har faaet indført. Men Spørgsmaalet er jo ikke: Kan vi afløse en daarlig Ordning med en ideel Ordning? Spørgsmaalet er: Giver det Forslag, der er stillet her, ikke Muligheder for at opnaa et Resultat i Tilfælde, hvor vi nu ikke kan opnaa det Resultat, som bør opnaas?

Jeg synes derfor, at Ændringsforslag Nr. 9 er meget forsigtigt affattet, og jeg vil da ogsaa sige, at jeg har den Tro, efter de Udtalelser, der er refereret over for mig fra Ministeriets Embedsmænd efter Forhandling med Professor Hurwitz, at han i og for sig anser Forslaget for heldigt affattet, men at han ikke tør bedømme denne Paragraf isoleret, idet den maa ses i Forbindelse med Reglerne om Sammensæt-